

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 773/05
30.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Мирослава Цветковића и Драгана Јоцића, чланова већа, са саветником Драганом Јеврић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног АА, због кривичног дела из члана 53. став 2. Кривичног закона Републике Србије и др., одлучујући о жалби браниоца осуђеног адв.АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици Кв. 442/04 од 2.3.2005.године, у седници већа одржаној 30.5.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца осуђеног АА а пресуда Окружног суда у Сремској Митровици Кв. 442/04 од 2.3.2005.године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Краљевског суда - Централног кривичног суда у Великој Британији АА оглашен је кривим због прекршаја: два покушаја намерног nanoшења озбиљне телесне повреде, намерног рањавања да би нанео озбиљну телесну повреду, две уроте за поседовање ватреног оружја са намером да угрози живот, уроте за поседовање муниције са намером да угрозе живот и коришћења ватреног оружја са намером да се одупре хапшењу за које прекршаје је осуђен на казну затвора у трајању од шеснаест година.

Одлучујући о молби осуђеног АА да преостали део казне затвора издржи у затворској установи на територији Србије и Црне Горе, налазећи да су испуњени услови из члана 534. став 2. ЗКП за извршење правноснажне пресуде у односу на санкцију коју је изрекао инострани суд а што је предвиђено међународним уговором - Конвенцијом о трансферу осуђених лица из 1983.године која је у односу на нашу земљу ступила на снагу 1.8.2002.године, односно да су испуњени услови за трансфер из члана 3. поменуте Конвенције, јер је осуђени АА држављанин Србије и Црне Горе, пресуда је правноснажна, преостали део казне коју осуђени треба да издржи је дужи од шест месеци, осуђени је сам захтевао трансфер у СЦГ а дела због којих је дошло до кажњавања сматрају се кривичним делима по праву СЦГ, Окружни суд у Сремској Митровици је пресудом Кв. 442/04 од 2.3.2005.године АА огласио кривим због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 2. КЗ РС за које му је утврдио казну затвора у трајању од осам година и кривичног дела неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја и муниције из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији за које му је утврдио казну затвора у трајању од две године, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору и на издржавању казне затвора од 28.5.2001.године па надаље.

Против првостепене пресуде Окружног суда у Сремској Митровици жалбу је изјавио бранилац осуђеног адв. АБ због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да се побијана пресуда преиначи изрицањем појединачних и јединствене казне затвора у краћем временском трајању.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 911/05 од 10.5.2005.године предложио је да се жалба браниоца осуђеног одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је, пошто је поступљено по члану 374. став 2. ЗКП, испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијаном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на штету осуђеног на које повреде другостепени суд увек пази по службеној дужности - члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Испитујући, поводом жалбе, првостепену пресуду у делу одлуке о казни Врховни суд налази да је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, којим околностима је дао адекватан значај и, по утврђивању појединачних казни у трајању од осам година за кривично дело из члана 53. став 2. КЗ РС и две године за кривично дело из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији, као сразмерне тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела као и степену кривичне одговорности осуђеног, правилно АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од девет година са урачунавањем времена проведеног у притвору и на издржавању казне, налазећи да ће се истом у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ. Стога су жалба и жалбени предлог браниоца у смислу изрицања блаже казне оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога на основу члана 388. ЗКП одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ТТ